

ut admonuit Innocentius quem imitatur Panor., in c. *Significatum*, de Præb. Quantum ad modum autem, observare oportet ut res simpliciter et pure transigatur siue contentione nimia, ne res spirituales pro mercatione exponi videantur.

12. *An stipendium hoc possit lege taxari.*—Ex hac resolutione expeditur alia quæstio huic annexa, videlicet, an stipendium hoc possit lege taxari. Quam quæstionem tractavi tom. 3, disp. 87, sect. 2. Et ideo breviter concludo ex dictis, posse quantitatem stipendii lege definiiri. Probatur, quia si potest ex pacto privato, multo magis ex lege: item potest etiam definiiri consuetudine; nam, licet hoc stipendium non sit pretium, servari tamen debet in eo æquitas secundum proportionem ad sustentationem competentem, quæ optime judicatur juxta communem æstimationem, quam consuetudo declarat, seclusa lege; ergo et per legem fieri poterit. Unde per statuta episcopalia ita fieri solet, et ex jure communi possunt aliqua exempla sumi, quæ infra insinuabimus. Ratio vero est, quia jurisdictio non deest in prælatis Ecclesiæ, et in ipsa actione nihil mali est ex objecto, et alioquin potest esse vel necessaria, vel conveniens ad pacem, et religiosum modum servandum in his exactionibus, et ad subveniendum etiam necessitatibus clericorum, præsertim pauperum et mercenariorum.

13. *Dupliciter potest fieri hæc taxatio.*—Ut vero citato loco notavi, duobus modis potest hæc taxatio fieri: uno modo, quoad augmentum, ut, scilicet, possit exigi usque ad tantam quantitatem, vel summam, et non majorem; alio modo quoad diminutionem, ut non minus detur vel accipiatur. Certum est ergo priori modo stipendia hæc convenientissime taxari, quia in ea taxatione præcise spectata, sola negatio majoris quantitatis rei temporalis præscribitur, in qua limitatione minuitur fomentum avaritiæ, et per eam fit ut spiritualia cum minori onere temporali recipientium ministrentur. Et ita hic modus videtur esse magis usitatus in jure. De posteriori autem modo taxationis solet esse controversia; nam D. Thomas, d. art. 3, ad 2, videtur improbare statuta, in quibus ita taxantur stipendia funerum, verbi gratia, ut cum minoribus non admittantur. Et Ugolinus, Tab. 1, c. 44, § 1, num. 7, certum esse putat, tale statutum esse nullum, et continere simoniam; et refert Sylvest., verb. *Simonia*, quæstion. 12, verb. *Quinto*; Tabien., num. 18, verb. *Decimo septi-*

mo; Angel., *Simonia*, 3, numer. 10. Et rationem addhibet, quia per talem taxationem fit venalis missa, vel suffragium, quia proprium pretii est sic esse taxatum, § 1 de Instit., de Emptione et venditione.

14. Sed nihilominus veram omnino esse existimo sententiam, quam in eodem loco tradidi, statutum taxans pretium quoad quantitatem minimam, scilicet, ut non minor sit, si respiciat dantes et non accipientes, et illis præcipiat facere justitiam, et his non prohibeat gratiam, nec simoniacum esse, nec illicitum, sed posse esse honestam et conveniens, ut recte docuit Corduba, lib. 1 Quæst., q. 4, dub. 4. Et imprimis non intervenire ibi simoniam probatur, quia per tale statutum nihil præcipitur dari tanquam pretium, sed solum in eo agitur de stipendio sustentationis, ut tale est, quatenus illud esse potest minus quam par sit, et quam necessarium sit ut sacerdotibus decenter subveniatur. Probatur præterea, nam per pactum, in quo de stipendio convenitur inter partes, illo modo fit taxatio, ut tantum dandum sit, et non minus, idque fit sine simonia, ut vidimus; ergo licet fiat per legem, non erit simonia. Atque hæc ratio probat simpliciter hoc non esse per se illicitum, quia si per pactum non est, nec per legem erit, quia objectum est ejusdem rationis; et sicut in particulari facto possunt concurrere rationes sufficientes, ob quas id sit necessarium vel conveniens, ita in aliqua communitate, vel diocesi, possunt similes rationes cum proportionem inveniri. Potest enim sæpe id esse necessarium ad honestatem et decentiam sacerdotum. Respectu vero universalis Ecclesiæ, non intercedit ordinarie hæc necessitas vel convenientia; tamen eo modo, quo in legibus universalibus esse potest, non deest, neque illius exempla. Nam lex decimarum taxat quotam, ut a fidelibus minor dari non possit in sustentationem ministrorum, quantum est ex vi illius juris. Item canones, sub titulo de Censibus, non solum prohibent ne procuraciones ultra certam quantitatem accipiantur, sed etiam statuunt quid dari debeat, et ex vi illorum jurium possunt cogi subditi a prælatis, ut integre et sine diminutione illud tribuant, licet ipsi prælatis moderari id possint et debeant, quando oportuerit, ut in eisdem juribus admonentur. Præterea, statuunt jura canonica, ut clerici non ordinentur, nisi habeant unde sustententur congruenter. Et Concilium Tridentinum sæpe providet ut vicariis, tam perpetuis quam conductitiis, congrua frue-

tuum portio semper assignetur, ut videre licet sessione 6, capit. 2 de Reformatione, sessione 7, cap. 5 et 7, et sæpe alibi. Unde Summi Pontifices in unionibus beneficiorum, quando illas concedunt, taxare solent stipendium dandum vicario, ut non sit infra certam quantitatem. Denique consuetudine sæpe ita introducit hæc taxa, ut non censeatur justum stipendium missæ, si minus sit, et infra usitam quantitatem; ergo idem fieri poterit per statutum; hæc enim regulariter æquiparantur in his, quæ contra commune jus non sunt.

15. Dixi autem debere statutum quoad hanc partem dirigi ad dantes, quia ad illos pertinet congruam sustentationem dare ministro spirituali, pro ratione sui muneris et status; et hanc congruam sustentationem potest statutum arbitrari et determinare; et tunc imponit necessitatem dantibus, ut tantum stipendium tribuant, et alias æquitatem et justitiam servare non censeantur. Si enim iudex potest hoc arbitrari, et cogere ad solvendum post ministerium factum, ut revera potest, cur non poterit lex anticipata taxatione, ad tollendas extorsiones laicorum, vel alia scandala? Cum ipsis autem ministris non est quod talis lex loquatur, per se ac regulariter loquendo, quia illi possunt cedere juri suo, et gratis ministrare, si velint, et consequenter etiam possunt partem taxati stipendii remittere; neque esset rationabile hoc eis prohibere, quia esset (ut divus Thomas dixit) præcludere viam *gratis officium pietatis impendendi*. Et ita D. Thomas solum de hoc ultimo puncto locutus est, et non fundat illud in ratione simoniæ, quia revera in hoc nulla esset, sed in irrationabili prohibitione, et contra charitatem, ut patet ex verbis citatis; nec alii auctores aliud intendunt, nisi quod D. Thomas dixit, ut patet ex Sylvest., quæstion. 11, verb. *Quintum*, ubi prius incaute simoniam vocat; in fine vero concludit, quod si recta sit intentio in statuentibus, non erit simonia. Tabiena etiam solum transcripsit verba D. Thomæ, num. 16, § *Nunc dicendum*, et idem habet Angelus, loco citato. Et idem est de aliis auctoribus, ut citato loco dixi; ubi etiam addidi, hoc ultimum non esse ita intrinsece malum, quin aliquando in communitate aliqua possit esse conveniens, imo et usitatum, ut ibi declaravi, et confirmat etiam Corduba, citato loco.

16. Ad argumenta ergo in contrarium, negatur per hujusmodi taxationem fieri venale spirituale ministerium, quia non omne quod

taxatur, pretium est; quamvis enim de ratione pretii sit, ut sit taxatum, id est, definitum et certum, vel ex conventionem partium, quod solum dicitur in illa lege civili, non tamen e converso quicquid taxatur, pretium est, nam etiam congrua stipendia taxari possunt, quia in illis debet etiam servari certa æquitas, quæ aliqua certa mensura indiget. Taxatio ergo solet esse indicium pretii, quando non subest alius titulus honestus et rationabilis, juxta c. *Dilectus*, 2, de Simonia; quando autem subest titulus, et intervenit vel publica consuetudo, vel auctoritas prælatis statuentis ex rationabili causa, cessat non solum vera ratio pretii, verum etiam omnis præsumptio illius.

CAPUT XLVII.

UTRUM EXIGERE STIPENDIUM PRO FUNCTIONE SPIRITUALI DEBITA EX OFFICIO, VEL BENEFICIO, AD VERAM SIMONIAM CONVENTIONALEM PERTINEAT?

1. Diximus obiter in capite præcedenti, non esse licitum pacisci de novo stipendio, quando ministerium spirituale ex officio debitum est, quod officium habet annexum beneficium; nihilominus tamen solent in hoc fieri exactiones aliquæ, quæ vim habent pacitionum et conventionum, quia ut fiat ministerium, aliquid temporale exigitur, ita ut vel expresse vel tacite interveniat conditio: Faciam si dederis, vel, non faciam nisi daturus sis, quæ vim habet pacti, ut constat; et ideo declarandum est, quando hujusmodi exactiones simoniam conventionalem involvant. Exempla sunt multa in jure, quando pro baptismo, benedictionibus, et aliis sacramentis, vel sacramentalibus, aliquid temporale exigitur: item in ingressu beneficii, vel canoniciatus, etc., solet aliqua exactio fieri, ut ex usu constat, et ex juribus referendis. Quamvis autem ex superioribus constet hoc non posse pretio vendi, defendi nihilominus solent hujusmodi exactiones titulo stipendii, vel alio simili, quod necessario ad hoc reducendum est, ut infra dicam. Et ideo exponere necesse est quando hæc ratio exactionis ab injustitia vel simonia excuset. Pro cuius resolutione adverto, interdum id, quod sic exigitur, esse jure ecclesiastico permissum, vel concessum; aliquando vero esse prohibitum: aut tertio potest esse, vel considerari secundum se, ut non concessum positive, nec prohibitum jure positivo.

2. *Prima assertio.* — Dico ergo : temporalia commoda, quæ jure ecclesiastico concessa sunt ministrantibus spiritualia ex officio, juste et absque simonia exigi possunt. Ratio est, quia Ecclesia habet jus et potestatem, ad statuendum quid suis ministris dandum sit ad convenientem sustentationem, cujus judicium ad ipsam pertinet, non ad subditos, quibus ministri ecclesiastici inserviunt; et ad hoc jus et potestatem Ecclesiæ spectant præcepta decimarum et primitiarum; ergo quoties aliquid simile per ecclesiasticam legem constitutum est, juste exigitur tanquam debitum. Quam rationem attigit D. Thom., dicta quæst. 100, artic. 3, ad 3. Duobus autem modis invenimus hoc statutum ab Ecclesia ultra decimas et primitias. Unus est non tam præveniendū fideles per præceptum, quam acceptando eorum spontaneas voluntates, et secundum illas jus constituendo. Et tale est jus oblationum statutum in capit. *Ad Apostolicam*, de Simon. Nam, supposita voluntaria consuetudine fidelium offerendi pias oblationes, Ecclesia vult laudabilem consuetudinem observari, et consequenter confert jus ministris suis ad petendas illas; in modo tamen exigendi, honestam adhibet moderationem, ut non extorqueantur privata auctoritate, sed per prælatos, ubi negatæ fuerint, ut supra tract. 2, libr. 1, notavimus cum divo Thom. 2. 2, quæst. 86, articulo 1. Si autem in hoc modo exigendi excedatur, non videtur pertinere ad simoniam, nisi ratione scandali vel præsumptionis, sed proprie videtur pertinere ad usurpatam jurisdictionem, ut sentit Cajetanus, verb. *Simonia*, circa 2 cap., verb. *Quarto nota*. Nec de his obligationibus plura hic dicenda sunt, cum in superioribus sint dicta.

3. *Tributum cathedraticum.* — Alius modus imperandi hæc temporalia onera est absolutus, et independens a voluntaria oblatione fidelium, sed per se ex potestate Ecclesiæ. Et de hoc modo inveniuntur nonnulla exempla in jure, licet pauca. Unum est de quodam quasi tributo, quod in jure præcipitur solvi Episcopis, et *cathedraticum* appellatur, quia in honorem cathedræ datur, ut late exponitur, 10, quæst. 3, per totam; et *synodaticum* etiam dicitur, quia pro Synodo cogenda præscribi solebat, ut sumitur ex cap. *Conquerente*, de Offic. Ord., ubi inter episcopalia jura hoc numeratur, et ad duos solidos taxatur, quos a singulis ecclesiis possit Episcopus accipere ultra alios proventus. Sed in hoc jam servan-

dæ sunt consuetudines, ut Innoc., Abbas et alii Doctores ibi notant, et Archid., c. 1 de Præb., in 6. Aliud exemplum est de procuracionibus, seu certis stipendiis quæ visitantibus prælati dari præcipiuntur, in d. c. *Conquerente*, et fere per totum titulum, extra, de Censib., præsertim cap. *Dum Apostolus*, cap. *Cum venerabilis*, cap. *Procuraciones*, et in lib. 6, c. 1, § 3 et penult., et cap. *Relatum*, cum aliis, 10, quæst. 3. Quamvis enim intentio horum jurium præcipue dirigatur ad moderandas hujusmodi procuraciones, ne visitantes prælati nimium sint suis subditis graves et onerosi, nihilominus in eis supponitur aliquid consuetum vel moderatum visitantibus dandum esse, quod nomine procuracionum significatur. Et ex eisdem juribus constat has procuraciones ad sustentationem prælatorum dari, et ita stipendii titulo honeste recipi ac præcipi, et consequenter ab ipsis prælati exigi posse.

4. *Objectio.* — Sed objici potest, quia decimarum solutio videtur sufficiens stipendium pro omnibus ordinariis ministeriis, quæ ex officio conveniunt Ecclesiæ pastoribus; ergo non possunt jure communi pro privatis aliquibus functionibus speciales præstationes imponi. Ut, si in particulari loquamur de procuracionibus, Episcopi non minus tenentur visitare diocesim ex officio, quam alia pontificalia exercere, ut signare, seu confirmare infantem, ordinare, judicare, et similia, et pro toto suo munere præstando recipiunt pingues redditus episcopatus; ergo titulus sustentationis in exigendis procuracionibus fictus est, et consequenter insufficiens ad purgandam labem simoniæ. Propter hoc Soto, quæstione 7, articulo 2, ad 3, putat, Episcopos divites non posse tuta conscientia petere procuraciones sibi a jure concessas; sed immerito in hoc injicit scrupulum. Nam jura nihil distinguunt, unde nec nos distinguere debemus: nam, si jura voluissent solum pro pauperibus episcopis illas procuraciones concedere, omnino debuissent id indicare. Accedit quod Concilium Tridentinum, session. 24, capit. 3, de Reformatione, cum non ignoraret plures prælatos habere pingues redditus, et in rigore sufficientes ad suam sustentationem, nihilominus eis permittit accipere victualia procuracionum loco, dum visitant, saltem ubi hoc habet consuetudo; hæc ergo constitutio ab omnibus indifferenter servari potest. Ad difficultatem vero respondemus, hoc stipendium sustentationis non consistere in indivisibili, nec limitari

ad solas decimas; alias, ubi decimæ essent copiosæ, non liceret recipere alias oblationes, nec prædiorum ecclesiasticorum redditus, et alios similes fructus. Et ideo ultra decimarum proventus interdum imperantur alia stipendia specialia, ubi speciales rationes occurrunt, et specialiter in visitationibus hoc factum videtur propter accidentales et extraordinarias expensas, quas in illis facere necesse est; item ut Episcopi non excusentur, sed promptiores sint ad illas faciendas; et fortasse in principio id factum est, quia episcopatus erant tenuiores; licet autem postea creverint, jus non mutatur, sicut de aliis proventibus constat, sed ipsi Episcopi obligantur magis ad pia opera, et ad subveniendum pauperibus, quo plura habent suæ sustentationis subsidia.

5. *Secunda assertio.* — Dico secundo: quando jure communi prohibentur aliæ exactiones pro ministeriis, vel actionibus spiritualibus, grave peccatum est temporalia stipendia petere pro hujusmodi actionibus, quando tale jus derogatum non est. Utraque pars est per se satis clara; nam illa prohibitio non excedit potestatem legislativam Ecclesiæ, et ratio prohibitionis est honestissima, et consentanea justitiæ, et religioni; ergo obligat in conscientia sub gravi culpa. Oportet autem ut tale jus in sua vi conservetur; nam si derogatum sit, jam non est; quomodo autem derogari possit, infra dicemus. Sunt autem multa exempla hujus prohibitionis, præsertim sub titul. de Simonia, c. *Non satis*; ibi autem fit prohibitio sub nomine pretii, et ideo non multum probat. Tamen in cap. *Cum in Ecclesiæ*, districtius fit prohibitio, ne aliquid exigatur pro benedicens nubentibus, seu aliis sacramentis conferendis, seu collatis; et cap. *Sicut pro certo*, damnantur extorsiones, et exactiones turpes, et pravæ, et taxationes de his quæ danda sunt pro consecrationibus Episcoporum, abbatum benedictionibus, et clericorum ordinationibus; et prohibetur ne quocumque prætextu hæc fiant: unde etiam sub titulo sustentationis prohibentur. Et in cap. *Jacobus*, prohibetur exactio prandii in receptione novi canonici. Et in c. *In tantum*, in fine, reprobatur consuetudo exigendi *marcam argenti in archidiaconi investitura*, vel aliam rem temporalem, aut pecuniæ quantitatem minorem in minoribus præbendis. Similes prohibitiones inveniuntur in cap. *Quicquid*, 101, cum sequentibus, 1, q. 1, et in c. *Ex multis*, cum aliis, 1, quæst. 3. Si quis enim attente consideret omnia dicta jura, quando prohibent exigere vel petere aliquid pro mi-

nisterio ecclesiastico, loquuntur de prælati, vel aliis clericis, qui ex officio tenentur Ecclesiæ ministrare, et ad hoc sufficientes redditus et præbendas recipiunt; et ideo merito prohibentur exigere quidpiam aliud, quia petere aliud stipendium, injustum est, et alius titulus non superest nisi pretii, qui est simoniacus. Ubi autem non proprium ministerium spirituale exercetur, sed sola admissio ad possessionem beneficii, aut dignitatis, vel præbendæ, ibi vix ratio stipendii justi intervenit; et ideo exactiones illæ non habent justum titulum, et pro ipsis beneficiis spiritualibus fieri censentur, et sub ea ratione prohibentur.

6. *An peccatum contra has prohibitiones sit simonia.* — Respondetur quæstioni. — Sed quæri circa hoc potest, an peccatum, contra has prohibitiones commissum, sit propria simonia, supponendo has leges derogatas non esse, sed obligare. Videri enim potest non esse simonia, quia illæ exactiones non fiunt sub ratione pretii, et de hoc constat dantibus et petentibus, sed vel ratione consuetudinis, quæ potuit augere stipendia, etiamsi alii darentur redditus, vel ratione extraordinarii laboris, vel certe interdum ad quamdam amicabilem communicationem, ut in prandii pro admissione canonici, vel denique ad aliquod pium opus, vel pro fabrica, aut suppellectilibus ecclesiæ; ergo in rigore non est simonia, quicquid sit de alio genere culpæ. Respondeo, seclusa consuetudine, de qua statim, ex natura rei videri injustitiam, quando exigitur aliquid ut debitum, quia nulla intervenit ibi justa ratio faciendi tales exactiones, ut constat ex declaratione dicta. Unde ex natura rei est etiam ibi præsumpta simonia, ut superiori capit. dixi. Imo est valde probabile, esse etiam simoniam veram ex natura rei, quoties per exactionem extorquetur temporale, denegando spirituale debitum, nisi temporale detur, quia tunc, licet quis dicat se non habere intentionem vendendi, sed gratis recipiendi, in ipso usu et exercitio contrarium proficitur, quod satis est ad simoniam, sicut supra dicebam de exigente obligationem dandi aliquid colore gratitudinis, et in aliis similibus. Adde vero, certius multo esse, positis illis legibus, esse veram et propriam simoniam, per earum violationem extorquendo temporalia pro spiritualibus, modis ibi prohibitis. Ratio est in superioribus sæpe repetita, quia prohibitio illa fit intuitu religionis, et vitandi simonias in tali materia, unde constituit illam materiam in tali genere virtutis ac vitii, etiamsi antea de

se non esset; quam rationem in capite sequenti magis prosequemur.

7. *An consuetudo possit hoc honestare.* — *Resolutio.* — Secundo, quæri potest circa eandem partem, an hæc, quæ sic sunt prohibita jure communi, possint honestari per statuta episcopatum particularium, aut provinciarum, sine antecedente consuetudine; nam de hoc statim dicemus. De hoc puncto late disputant Canonistæ in cap. *Cum Majoribus*, de Constitution., et in cap. *Jacobus*, de Simonia. Sed breviter assero, stante jure communi, talia statuta, si sint ei contraria, iniqua esse, et nullam vim habere in virtute statutorum (ut a consuetudine nunc absteineam), sive exactio sit ad pios usus, sive ad alios humanos sumptus, vel utilitates accipientium. Probat, quia inferior non potest statuere contra jus superioris, alioquin nullum est statutum: sed talia statuta sunt contra jus commune; ergo. Respondent aliqui, jus commune loqui de propriis exactionibus, in quibus aliquid ut pretium accipitur, et per modum venditionem fiunt. Re tamen vera, si jura attentè legantur, non recipiunt hanc interpretationem, quia generaliter prohibent omnem turpem extortionem et exactionem, et quocumque prætextu. Et hæc assertio communis est Doctorum in dictis locis; et videri præsertim possunt Hostiens., Abbas, et Felinus, dicto cap. *Jacobus*; Abbas, in dicto cap. *Cum majoribus*, n. 16 et 25; et Deci., n. 28.

8. *Objectio.* — *Solvitur.* — Dixi autem: Si sint juri communi contraria; nam si tantum sint diversa, vel in alia forma ferantur, poterunt esse honesta, et valere, juxta ea quæ statim dicemus de consuetudine; nam quoad hoc eadem est ratio. Sic ergo limitant assertionem Innocent. et alii Doctores, ut procedat quando statutum ipsum præcipit exactionem facere, non vero, si tantum præseribat quid recipiendum sit, si alter sponte dare id velit, sine exactione vel vi aliqua denegando illi spiritualia, vel aliter illi molestiam inferendo. Quæ limitatio mihi vera videtur: quia posita illa, jam statutum non erit contra jus commune, quia dicta jura, ut vidimus, tantum prohibent exactiones. Sed objici potest capit. *Dilectus*, 2 de Simon., quatenus in eo permittitur, aliquid gratis oblatum recipi, dummodo sine taxatione oblatum sit; ubi autem statutum intervenit, jam taxa præcedit. Respondet imprimis, caput illud loqui solum de ingressu religionis, et non oportere extendi ad alia, cum revera non sint in omnibus similia.

Deinde dico, si statutum non ordinat exigendum, sed quasi proponat quid acceptari possit, si sponte detur, tunc non proprie taxare quid dandum sit, sed potius quid non dandum sit, id est, ut alia vel majora non petantur, seu proponantur. Nam cum illud ipsum, de quo statutum disponit, possit minui, sicut et negari ab eo a quo sic petitur, non potest dici proprie et in rigore esse taxatum. Itaque in hoc statuto non video malitiam, nec contrarietatem cum jure communi, si rigorosam exactionem non imponat. Tunc autem sine dubio ad minus est contra ecclesiasticum jus. Posset autem quæri an hæc prohibitio sit pure ecclesiastica, et an possit per contrariam consuetudinem abrogari; sed hæc dicentur melius capite sequenti.

9. *Tertia assertio.* — Dico tertio: ubi nec approbatur nec prohibetur jure communi hujusmodi exactio temporalis muneris, in administratione spiritualium, ab his qui ex officio tenentur illa ministrare, nisi fiat ex justa causa publica auctoritate probata, illicita est et injusta, et simonia saltem præsumpta. Hæc assertio est communis Doctorum; et sumitur ex Divo Thoma, dicta quæstione 100, art. 3, ad 3, et ibi Sot. et aliis. Et hoc etiam probant jura supra allegata; damnant enim hanc exactionem tanquam per se improbam, ut sequenti capite latius dicam. Ratio vero est supra facta, quia ministrantes spiritualia ex officio habent ab Ecclesia consignatos redditus suæ sustentationis; ergo non possunt licite extorquere aliquid aliud per modum stipendii, alioquin manifestam injustitiam committunt, nec vero habent alium justum titulum exigendi; ergo illicite et simoniace exigunt, quia cum non habent justum titulum, convincuntur illud exigere pro ipso spirituali ministerio seu beneficio, et ex illo, ac per illud temporalem quæstum facere, quod vel est propria simonia, vel saltem præsumitur, et tale sacrilegium est, ut ad simoniam merito reducat.

10. *Objectio.* — *Expeditur.* — Dices: possunt hoc postulare non ad propriam utilitatem, sed ad pium aliquod opus. Respondet primum, hoc non excusare injustitiam, quia non habet minister ecclesiasticus jus cogendi alium, ut suis sumptibus opus pium faciat; supponimus enim alias non teneri, sed propter solam receptionem spiritualium ad hoc cogi, et hoc plane est injustum, ut capite sequenti latius dicemus. Deinde dico, non omnino purgari suspicionem simoniæ illo titulo, quia ordinarie non procurant prælati vel alii ministri

spiritualium hæc pia opera per talia media, nisi ut se exonerent ab aliqua obligatione faciendi suis sumptibus talia opera, vel ut alienis sumptibus videantur vel ecclesias ornare, vel subvenire pauperibus; et ita semper opus refunditur in aliquam propriam utilitatem; quamvis autem non redundaret, et intentio esset bona, medium est injustum, ut dixi.

11. *Alia objectio expeditur.* — Dices: contingere potest ut redditus episcopatus, præbendæ aut beneficii sint tenues, et non sufficientes sustentandi a onera personæ, status et officii; ergo tunc licitum erit aliquid exigere hoc titulo. Respondet, propter hanc solam exceptionem, additum a nobis esse in assertionem, nisi fiat ex justa causa. Nam hæc sine dubio juste causa est. Addidimus autem oportere ut talis causa auctoritate publica probata sit, quia inordinatum esset uniuscujusque privati parochi arbitrio hoc relinquere, alias unusquisque causari posset indigentiam et insufficientiam sui beneficii ad suam sustentationem. Oportet ergo ut aliqua lege, vel statuto, aut consuetudine, id declaratum sit juxta dicenda in capite sequenti, vel certe ut prælati auctoritas interveniat. Unde licet Glos., in capite *Suam*, de Simon., absolute dicat, in simili casu posse sacerdotem aliquid exigere, si ei sumptus desint, vel intelligenda est de sacerdote qui ex officio ministrare non tenetur: vel certe addendum est posse id facere, causa approbata a prælato, ad quem spectat providere ut inferiores pastores populorum ab eisdem alantur sufficienter, ut in eodem capite Panormitanus notavit, num. 40. Et idem habet Felin. ibi, num. 3, allegans alios, et dicens esse communem sententiam. Attingitque rationem traditam, quia sequitur (inquit) *absurdum, quod judicaret in facto proprio*. At vero si indigentia similis in ipsomet prælato seu Episcopo fuerit, crediderim ipsum posse statnere modum, quo sibi sufficienter per oblationes fidelium, vel similia subsidia provideatur. Ita enim in simili notatur a Doctoribus in cap. univ., Ut beneficia sine diminutione conferantur, per textum, et in capit. *Conquerente*, de Offic. ordin., et in cap. *Cum Apostolus*, § *Prohibemus*, de Censib., ubi specialiter id notat Cardinal. Requiritur tamen juxta illum textum, ut causa rationabilis manifesta sit, alioquin, si sit dubia, probanda erit per superiorem, ut ibi notat Glossa. Denique juvat Concilium Trident., sess. 24, capit. 14, de Refor., quatenus Episcopis committit, ut examinent statuta permittentia hujusmodi exac-

tiones, et si justa esse cognoverint, illa sustineant; est ergo in Episcopis potestas ad probandam justam causam talium exactionum. Et tunc non censentur contraria juri communi, quod loquitur de ministris habentibus ab Ecclesia sufficientem sustentationem, ut omnes intelligunt. In modo autem exigendi, oportet servare regulas a jure statutas, ut in sequenti capite dicemus.

CAPUT XLVIII.

AN EXACTIONES TEMPORALIUM PRO SPIRITUALIBUS CONSUETUDINE POSSINT HONESTARI, ITA UT PROPTER SOLAM ILLAM A LABE SIMONIÆ CONVENTIONALIS EXCUSENTUR?

1. *Explicatur difficultas.* — Ut intelligatur quid in hoc puncto possit habere difficultatem, suppono primo, nulla consuetudine introduci posse, ut licitum sit dare temporale pro spirituali per modum pretii. Hoc per se evidens, quia illud est intrinsece malum, et contra jus divinum; ergo nulla consuetudo potest contrarium inducere aut honestare. Et hoc confirmant a fortiori multa jura, quæ similes consuetudines vel etiam minus malas reprobant tanquam corruptelas, quæ jura paulo inferius indicabimus. Suppono secundo ita esse licitum accipere aliquid temporale pro spirituali per modum stipendii sustentationis, ut ad honestandam talem receptionem, vel petitionem, nulla consuetudo necessaria sit, nec ab illa pendeat. Quia jus ipsum divinum non solum hoc approbat, sed etiam præcipit; ergo in hoc nihil potest operari consuetudo, sed ad summum poterit deservire vel ad tollendam omnem suspicionem, quia consuetudo declarat illud peti ut stipendium justum, et non ut pretium, vel ad derogandum alicui prohibitioni mere positivæ, si in modo exigendi stipendium lata sit; sicut aliqui dixerunt de his clericis, qui absque obligatione officii ministrant, quoad faciendum pactum de stipendio. Licet enim exemplum in re verum non sit, ut supra vidimus, non repugnat tamen ita fieri. Quocirca proposita quæstio non habet locum in his simplicibus ministris; quia illi, quod ad jus attinet, nihil plus possunt ratione consuetudinis, quam jure naturæ possint: sed, quod spectat ad factum, poterunt ratione consuetudinis plus vel minus exigere, et in modo exigendi poterunt etiam toleratam consuetudinem sequi, quia in his nihil circa illos jus commune disposuit.